

Nummer 17

1. September 1917

66. Aargang

Opstandelsen.

Tale af Ældste Hyrum M. Smith, Medlem af de tolv Apostles Kvorum, holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. April 1917.

Det er med højtidelige Følelser og med Følelse af Ansvar, at jeg staar her for at tale til Israels forsamlede Tusinder vedrørende Jesu Kristi Evangeliums livgivende Principper, og samtidig betragter jeg det som et stort Privilegium at forkynde disse herlige Sandheds-Principper og vidne om de Ting, som vi personlig kjender til. De Ord, som Brødrene, der talte i Gaar i Forsamlingen, sagde, har styrket mig meget. De talte, som Guds Tjenere stedse taler. De forkyndte Evangeliet i Ord, som ikke kan misforstaaes. De talte ikke paa en tvetydig, ubestemt Maade, men de erklærede Sandheden, saaledes som de modtog Lys og Kundskab ved den Helligaand. Jeg er kommet til at tænke paa og vil fremsætte til Overvejelse Ordene i Sangen, som vi lige har sunget, hvilke Ord rinder mig i Sinde ved mange Lejligheder, naar jeg hører Guds Tjenere prædike Evangeliet. Begyndelsesordene i Sangen lyder: „Saa sikker en Grundvold for Eder, som tror, er lagt ved Profeterne efter Guds Ord.“

De Vidnesbyrd, som Kirkens Præsident og Præsident Penrose har vedrørende den guddommelige Karakter af Jesu Kristi Mission, og vedrørende hans Liv, Død og Opstandelse, kan vi fæste ubetinget Tillid til, hvad alle Enkeltheder angaar. De er i Overensstemmelse med Kjendsgjeringerne, hvorvel de kommer i Modstrid med mange Mennesters Anskuelse angaaende disse saa vigtige Principper. Jeg læste sidste Aften en Artikel af en af de mest kjendte og maaste en af de mest indflydelsesrige Mænd indenfor den moderne Kristenhed, og en af de mest fremtrædende Mænd blandt dem, som fremsætter den saakaldte „højere Kritik“ af Bibelens Skrifter.

Det var en Artikel angaaende det samme Emne, som Præsident Penrose talte udsjorligt om, og som ogsaa Præsident Smith hentydede til, at jeg læste, nemlig vedrørende Kristi Opstandelse. Artiklen var den sidste af en Række Artikler, omhandlende „Jesu Kristi sidste Levedage paa Jorden“. Bladet, i hvilket Artiklerne er publicerede, er givet Titlen: *Sejr*, og Forfatteren siger i en Anmærkning i sit Blad: „Dette Blad fremsætter ikke og foregiver ikke at fremsætte et Argument, men simpelthen en Trosbekjendelse, som jeg ofte før har fremsat i Taler, Artikler og Bøger. Trosbekjendelsen udtrykker ikke min særegne Opfattelse og Anskuelse, men giver Udtryk for en Opfattelse, der er saa gammel som Kristendommen og Kristi Disciples almindelige Arb.“ Trods Artiklens Forfatter erklærer, at Artiklen fremsætter den rette kristne Lære med Hensyn til Opstandelsen, ønsker jeg at læse hans Ord for at henlede Ederes Opmærksomhed paa Modsætningen mellem den af ham fremsatte Forklaring af Skriftens Lære vedrørende Opstandelsen og, hvad der er sagt her i Gaar, og Modsætningen mellem hans Lære og de Sandheder, som fremsættes i den hellige Skrift vedrørende Spørgsmaal. Forfatteren skriver:

„Jesu Kristi Opstandelse var ikke en ekstraordinær Begivenhed, men var et ekstraordinært Tilfælde af en almindelig Begivenhed. Alle Mennesker dør, som Kristus døde, og alle Mennesker er opstaaet fra de døde, som Kristus opstod, lige siden Gud først indblæste Livets Aande i Mennesket. Ordene „Død“ og „Opstandelse“ er ikke begrebsforskjellige. Ordene er simpelthen Udtryk for den samme Kjendsgjerning, set fra forskjellige Synspunkter. Begge Ordene betegner Aandens Adskillelse fra Legemet. Ordet „Opstandelse“ udtrykker kun, at Aanden forlader Legemet. Ordet „Død“ betegner Legemets Forraadnelse, efter at Aanden har forladt sin midlertidige Bolig. Hvis jeg troede, at Jesu Kristi Opstandelse var en enestaaende Begivenhed, kunde jeg have Banskellighed ved at tro, hvad nogle af mine tvivlende Venner har erfaret. Men jeg tror ikke, at Kristi Opstandelse var en usædvanlig Begivenhed. Begivenheden var kun usædvanlig i den Betydning, at paa en eller anden Maade havde de fortvivlede Disciple modtaget Bevis for, at Mesteren fremdeles levede, og derved svandt deres Fortvivlelse bort, og de blev ligesom nye Mennesker, Mennesker i hvem der var kommet nyt Liv. Vendte Kristi Aand tilbage for at gjenføres med Legemet, som den havde forladt, for at give nyt Liv til det? Eller viste Mesterens Aand sig, efter at den var fraflygt Legemet, for hans Disciples utilflørede Sjæle? Jeg veed det ikke. Der er visse Ting sagt i de evangeliske Beretninger, hvilke synes at lede til een Slutning, og andre, som leder til en anden. Det er af uvæsentlig Betydning, hvilken Mening er den rette.“

Dette er, hvad Forfatteren kalder sin i ligefremme Ord fremsatte „Trosbekjendelse“. Jeg seer ikke, hvorledes en Mand paa en mere eftertrykkelig Maade kunde erklære, at han ikke tror paa Kristi Opstandelse i Ordets bogstavelige Betydning; hvorledes han mere positivt kunde erklære dette. Tænk, Ordet „Død“ og „Opstandelse“ skulde kun være forskjellige Udtryk for det samme Tankebegreb, idet Ordet „Opstandelse“ kun skulde betegne Aandens Opløstelse eller Opstandelse fra Legemet i Dødens Djævlis. Det er forbausende, hvor langt bort fra Sandheden de lærde, som ikke er inspirerede af Guds Aand, kan komme; thi „Død“ og „Opstandelse“ betegner tværtimod absolut modsatte Begreber. Begge disse Ord vedrører Legemet og tilkjendegiver, hvad der, videnskabelig talt, kan kaldes „det absolute Modsetningsforhold“. Det ene

Ord udtrykker den nøjagtige, fuldkomne Mod sætning til det andet. Ordet „Død“ betegner Legemets Oplosning, og Ordet „Opstandelse“ betegner Legemets Levendegjørelse, ja, betegner Gjenforeningen af Aand og Legeme i ligesrem Betydning. Forfatteren skriver, at det er af uvæsentlig Betydning, om man kjender nøjagtig, hvad enten Kristi Aand vendte tilbage „for at gjenforenes med Legemet, som den havde forladt, og give nyt Liv til det“, eller ikke. Hvilken Daarskab at udtrykke sig saaledes! Spørgsmaalet med Hensyn til Kristi Opstandelse kan maasse af alle de mange vigtige Spørgsmaal vedrørende Evangeliet betragtes som det mest væsentlige; thi, hvis Kristus ikke er opstanden fra de døde, som berettet i de hellige Skrifter, saa er vort Haab omsonst, og der er ingen Frelse. Hvis den Mand s Lære, som er fremsat i den citerede Artikel, er sand, saa er hele Læren vedrørende den frelsende Betydning af Kristi Liv og Virksomhed falsk; Kristus er da ikke den første Frugt af de hensovende, og han brød ikke Dødens Baand, og han aabner ikke Gravene for de, som dør. Denne Mand siger, at begge Ordene, „Døden“ og „Opstandelse“, betegner Aandens Adskillelse fra Legemet, at Ordene simpelthen er „Udtryk for den samme Kjendsgjerning, set fra forskjellige Synspunkter“; men Aandens Adskillelse fra Legemet er aldeles ikke ensbetydende med Opstandelsen. Opstandelsen er Aandens og Legemets Gjenforening, altsaa Gjenopvækkelsen af Legemet, Levendegjørelsen af Legemet, som atter bliver Aandens Bolig, som forlod det, og denne Opstandelse vil blive Menneskeljælens Forløsning.

Det er det dødelige Legeme, som dør, ikke den udødelige Aand. Aanden, som er levende og ikke dør, kan ikke opstaa. Legemet dør, naar Aanden forlader det. Opstandelse betyder at komme fra Døden til Livet, og eftersom det er Legemet, som dør, er det Legemet, som maa blive kaldt til Live igjen. Udtrykket „Opstandelse“ er aldrig brugt, undtagen naar der tales om Aandens Gjenforening med Legemet. Artiklens Forfatter erklærer i sin „Trosbekjendelse“, at han veed ikke, at Kristi Aand gjenoplivede det Legeme, som, efter at Kristus døde paa Korset, var taget ned og begravet. Herren være takket, at Skrifstederne, som var citerede i Gaar, fremsætter paa en forstaaelig og bestemt Maade den Kjendsgjerning, at selve det døde Legeme bliver levendegjort og oprejst fra Graven. Kristi Legeme blev gjenoplivet, og Kristus opstod igjen paa den tredie Dag. Om der, som Artiklens Forfatter siger, findes nogle evangeliske Beretninger, eller Udtalelser, som kan forklares at antyde noget andet, saa er det kun fordi, at de, som giver disse Udtalelser en sliq fejlagtig Forklaring, ikke er oplyste af Sandhedens Aand, som vilde oplyse deres Sind og vidne for dem angaaende den Kjendsgjerning, at Kristus opstod og viste sig selv for sine Tjenere og administrerede iblandt dem. Og om dette skal blive fremsat som noget uvist, om disse Kjendsgjerninger skal blive fremholdte som noget tvivlsomt af de Mænd, som søger gjennem deres saakaldte „højere Kritik“ at gøre deres aandelige Indskydelse gjældende, hvad er der da i Bibelhistorien eller i Beretningerne om Jesu Kristi Liv og Virksomhed, som vi ubetinget kan tro. Kan vi ikke paa samme Maade kritisere enhver anden evangelisk Beretning angaaende Jesus Kristus og bortforklare de hellige Skriben-

ters forskjellige Udsagn angaaende hans Gjerning. Kan vi da ikke ligesaa begrundet betvivle Beretningen angaaende Kristi Fødsel og hvorledes Englene viste sig for Hyrderne paa Marken ved denne herlige Lejlighed og sang til Guds Ære om „Fred paa Jorden, i Menneftene Velbehag?“ Og kan vi da ikke med lige saa stor Berettigelse betvivle Beretningen om, at Joseph og Maria, Jesu Moder, rejste med Barnet til Ægypten, og betvivle, at Kristus som en tolvvaars Dreng stod midt iblandt de jødiske Rabbinere og Bismænd i Templetog diskuterede med dem om Skriftens vigtige Lærdomme? Kan vi da ikke betvivle, at han holdt sin Bjergrædiken; betvivle, at han udsøgte de Mirakler, som vi læser om i de evangeliske Beretninger; betvivle, at han udvalgte tolv Apostle og sendte dem ud blandt Menneftene for at prædike Evangeliet? Vi kan betvivle, ja, er vi ikke nødsagede til at betvivle Rigtigheden af alt, som der i Skriften fremsættes som Kristi Lærdomme og som Kristi Gjerninger, om vi ikke kan sætte Tillid til, at Apostlene har givet os den rette Fremstilling og Forklaring angaaende Kristi Opstandelse fra de døde. Mangfoldige Mennefter har allerede forkastet Bibelens Bøger som fuldt troværdige historiske Skrifter, netop paa Grund af flige „Trosbekjendelser“ eller Bortforklaringer, men der er ikke nogen Tvivl angaaende den bogstavelige Sandhed af disse Ting i de Helliges Sind.

Vi har Kundskab om Sandheden af, hvad vi er belærte om i Bibelen, og i saa Henseende er vi heldigere stillede end Verden i Almindelighed. Hvis det er sandt, som vi lærer, at der af den strafaldne Kirke er „borttaget mange Dele af Sammets Evangelium, som ere tydelige og saare ypperlige“, hvilket er aabenbaret til os i denne Evangelie-Husholdning, idet disse Dele er borttagne fra Bibelens Bøger, der var givne til Jøderne, og som fra dem udgik til Hedningerne, og som indeholder de historiske Beretninger om Kristus og hans Disciple, og at som Følge deraf Menneftene i Verden lever i Bantro og Tvivl og benægter, hvad der er fremsat i de hellige Skrifter, hvis disse Ting er sande, saa siger jeg, at vi Sidste-Dages Hellige er heldigere stillede end andre Mennefter i Verden, og det kræves af os, at vi stiller os den Opgave at erklære Evangeliets herlige Sandheder for Menneftene i Verden, saa de kan blive lige saa lykkelig stillede som vi i Henseende til at saa Kjendskab til Evangeliets sande Lærdomme. De mange saare ypperlige Lærdomme, som har været borttaget fra Guds Ord af ugudelige Mænd, og som har medført, at det skrevne Ords Betydning ofte kun dunkelt er blevet forstaaet, disse ypperlige evangeliske Lærdomme er blevne aabenbarede til os igjen i disse de sidste Dage ved Mormons Boges Fremkomst. Denne Bog er ligestillet med Bibelen og af samme guddommelige Gyldighed som Bibelen. Den indeholder historiske Beretninger og omhandler evangeliske Principper i deres Fuldstændighed og Renhed. Paa denne fuldstændige Maade fremholdes i Mormons Bog de store evangeliske Sandheder, som er nedskrevne i Bibelen, — med denne Forskiel bør der maaste siges, at de ypperlige og klare Lærdomme, der paa sine Steder er borttagne af Skriften, og som klargjør de evangeliske Sandheder for Menneftenes Forstand, ikke mangler i Mormons Bog, men er tilføjede. Præsident Penrose fremsatte i Gaar

Sandheden vedrørende Kristi Opstandelse, som denne tydelig nok er nedskreven i det nye Testamente. Han forklarede, hvorledes Kristus havde vist sig for sine Disciple i det Legeme, der havde været korsfæstet, og hvorledes han viste dem Naglegabene i sine Hænder og Fødder og Saaret i sin Side og anmodede dem om at undersøge og selv se, at han ikke var en Mand, men at han var Kristus selv, der havde været korsfæstet og begravet, men var opstaaet fra Graven. Præsident Penrose omtalte, hvorledes Kristus brød Brødet med sine Disciple, hvorledes han underviste og betjente dem og gjorde det forstaeligt for dem paa den mest tydelige og bestemte Maade, at han i Sandhed var levende igjen. Som et Vidne om Skriftens Sandheder og specielt de evangeliske Sandheder, der er nedskrevne i det nye Testamente, staar Indholdet af Mormons Bog. Lad os læse de første 17 Vers af det 11. Kapitel af tredje Nephi Bog, et Kapitel, der har til Overskrift:

„Jesus Kristus viser sig for Nephis Folk, medens Mængden var forsamlet i Overflodighedens Land, og betjener dem; og saaledes viste han sig for dem.“

„Dg det skete, at en stor Mængde af Nephis Folk var forsamlet rundt omkring Templet, som var i Overflodighedens Land; og de vare forbausede og forundrede sig indbyrdes og viste hverandre den store og forunderlige Forandring, der var sket; og de talde ogjaa med hverandre om denne Jesus Kristus, paa hvis Død Tegnet var blevet givet. Dg det skete, medens de saaledes talde med hverandre, at de hørte en Røst, som om den kom ud af Himmelen; og de fastede deres Dine omkring, thi de forstode ikke Røsten, som de hørte; og det var ikke en skarp Røst, ej heller var det en høj Røst; og uagtet det var en stille, sagte Røst, jaa gennemtrængte den dog dem, som hørte den, til deres Funderste, jaa at der ikke fandtes nogen Del af deres Legeme, som den ikke fik til at skjælv; ja, den gennemtrængte deres Sjæles Funderste og bragte deres Hjerter til at brænde. Dg det skete, at de atter hørte Røsten og forstode den ikke; og atter tredje Gang hørte de Røsten, og de aabnede deres Øren for at høre den, og deres Dine vare vendte mod Jorden deraf, og de skuede bestandigen mod Himmelen, hvorfra Lyden kom. Dg se, den tredje Gang forstode de Røsten, som de hørte, og den sagde til dem: Se, min elskelige Søn, i hjem jeg har Velbehagelighed, i hvem jeg har herliggjort mit Navn; hører ham! Dg det skete, at da de forstode Røsten, kastede de deres Dine op igjen mod Himmelen, og se, de jaa en Mand nedstige fra Himmelen; han var klædt i en hvid Kjortel, og han kom ned og stod midt iblandt dem; og hele Mængdens Dine vare vendte mod ham, og de vovede ikke at aabne deres Mund, den Ene til den Anden, og de vidste ikke, hvad det havde at betyde; thi de tænkte, at det var en Engel, som viste sig for dem. Dg det skete, at han udstrakte sin Haand og talde til Folket, sigende: Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem Profeterne vidnede, at han skulde komme til Verden; og se, jeg er Verdens Lys og Liv, og jeg har drukkit den bitre Kalk, som Faderen har givet mig, og har herliggjort Faderen ved at paatage mig Verdens Synder, hvorved jeg har lidt alle Ting efter Faderens Villie fra Begyndelsen. Dg da Jesus havde talet disse Ord, skete det, at hele Mængden fuldt til Jorden; thi de erindrede, at det var profeteret iblandt dem, at Kristus skulde vise sig for dem efter sin Himmelfart. Dg det skete, at Herren talde til dem, sigende: Staar op og kommer frem til mig, jaa at I kunne stikke Eders Hænder i min Side, og ligeledes føle Naglegabene i mine Hænder og i mine Fødder, jaa at I kunne vide, at jeg er Israels Gud og hele Jordens Gud, og er bleven ihjelslagen for Verdens Synder. Dg det skete, at Mængden gif hen og stak Hænderne i hans Side og følte Arrene af Naglerne i hans Hænder og i hans Fødder; og dette gjorde de, den Ene efter den Anden, indtil de alle havde gaaet hen og jet med deres Dine og følt med deres Hænder og nu vidste med Visshed og vidnede, at det var ham, om hvem det var skrevet ved Profeterne, at han skulde

komme. Og da de alle havde gaaet hen og selv havde set det, da udraabte de med een Stemme, sigende: Hofanna! velsignet være den allerhøjeste Guds Navn! Og de faldt ned for Jesu Fødder og tilbade ham."

Denne historiske Beretning i Mormons Bog er ikke bleven forandret eller forvansket, og er aabenbaret ved Guds Kraft, og oversat ved hans Kraft, og er kommen til os som en Beretning, der ikke kan blive gjendrevet, og som fuldstændig stemmer overens med Bibelens Beretning angaaende den store og over al Maade vigtige Begivenhed og Kjendsgjerning: Kristi Opstandelse fra de døde, Gjenbringelsen til Liv og Virksomhed af Vorherre Jesu Kristi Legeme, der havde været naglet til Korsets Træ.

Da Joseph Smith ved Indledningen til Tidernes Fjeldes Husholdning i ydmyg Bøn henvendte sig til Gud for at komme i Besiddelse af Kundskab om Evangeliet og om Forstaaelse af dets Principper, nød han det store og herlige Privilegium at modtage et Besøg af Faderen og Sønnen, og igjen for fjerde Gang, som berettet i Kirkens Optegnelser, har Gud ved sin egen Røst baaret Vidnesbyrd om sin enbaarne Søn i omtrent enslydende Ord. Tre Gange har Herren fordum fra det høje vidnet om ham til Mænd paa Jorden; den fjerde Gang bar han sit Vidnesbyrd til Profeten Joseph Smith. Da Jesus efter at være døbt af Johannes, for at fuldbyrde al Retfærdighed, opsteg fra Jordans Flodens Bred, lød Guds Røst fra Himlen: „Denne er min elskelige Søn, i hvem jeg har Velbehag.“ Og igjen, da Frelseren blev forherliget paa et Bjerg i Palæstina, blev den samme Røst hørt: „Denne er min elskelige Søn, i hvem jeg har Velbehag. Hører ham!“ Dernæst, da en Mangfoldighed af Folk havde samlet sig omkring Templet i Overflodighedens Land i Amerika, og den opstandne Frelser personlig besøgte Nephiterne, bar Gud, Faderen, Vidnesbyrd om ham i disse Ord: „Ser min elskelige Søn, i hvem jeg har Velbehagelighed, i hvem jeg har herliggjort mit Navn; hører ham!“ Dernæst i disse de sidste Dage aabenbaredede Gud, Faderen, sig sammen med sin enbaarne Søn, til Joseph Smith i hans Ungdom, og idet han pegede paa Sønnen, tiltalte han Joseph og sagde: „Denne er min elskelige Søn, hører ham!“

Kristus er opstaaet fra Graven. Han havde et Legeme af Kjød og Ben, sølbart som Menneftene i dette Liv, og saaledes havde Faderen; og saaledes vil alle Mennefter have, naar de opstaar fra de døde. Opstandelsen betegner ikke Aandens Adskillelse fra Legemet, men Legemets Opstandelse. Opstandelsen finder altsaa ikke Sted ved Døden og betegner ikke denne Adskillelse, men Opstandelsen vedrører Gravenes Aabning, og Fremkaldelsen fra Havets Dyb af de døde, som er i disse, — Gjenoplivningen af Menneftenes døde, syfiste Legemer, der, som Paulus siger, idet han taler om de Helliges Opstandelse, har været „saaet i Forfræntelighed“, men opstaar i „Uforfræntelighed“; har været „saaet i Vanære“, men „opstaar til Ære og Herlighed“; har været „saaet i Dødelighed“, men opstaar i „Udødelighed“; har været „saaet i Svaghed“, men „opstaar i Kraft“, og bliver herliggjort i Vighed med Jesu Kristi herliggjorte Legeme. Der er ikke nogen anden Betydning af Ordet „Opstandelse“, ligegyldig hvor mange „Trosbetjendelser“ og Forklaringer

til det modsatte en i mere eller mindre Grad vantro Menneſtehed kan fremsætte.

Jeg fryder mig ved Sandheden, ved Kundſkaben om Evangeliet's frelsende Principper, ſom de har været aabenbarede til os i diſſe de ſidſte Tider. Jeg fryder mig ved at høre Mænd ſtaa frem og ved den Helligaands Kraft erklære Guds Sandheder paa en Maade, ſom ikke lader os i det ubiſſe, men paa en Maade, ſom ſkaber Tro og bevirker, at Menneſtene bliver overbeviste om Sandheden, idet de kommer i Beſiddelse af evangeliske Kundſkaber og modtager et Vidneſbyrd om Evangeliet, ſom leder os til Opnaaelfen af det evige Liv, hvis vi, velſignede af Gud ſom hans Hellige, trofaſt forbliver i Sandheden.

Evangeliet's Principper har igjen været aabenbarede i diſſe de ſidſte Tider. Jeg kan bevidne diſſe Principper's Sandhed, og jeg lever i Haabet om en herlig Opſtandelse, at jeg ſammen med alle, ſom forbliver trofaſte i Kristus, maa blive tilladt at komme frem i de retſædige Opſtandelse, ifklædt et herligt, udødeligt Legeme, og arve det evige Liv. Jeg beder, at Gud vil lade Troen vokſe og tiltage i Styrke i mit Hjerte og i alle's Hjertes, ſom har paataget ſig Kristi Navn, ſaa at vi maa forblive trofaſte og bære vort Vidneſbyrd om Evangeliet's aabenbarede Sandheder til vort jordiffe Liv's Endeligt. Da veed jeg, at vi i Opſtandelfen ſkal blive ophøjede og dvæle i Herlighed i Guds celeſtiale Rige; og priſet være Gud, Faderen, og Jeſus Kristus, Verdens Forløſer, evindeligt for, at vi har dette Haab, i Jeſu Navn! Amen.

Efteraarskonferencerne

vil blive afholdt ſom følger:

- ‡ Trondhjem. den 22., 23. og 24. Septbr.
- „ Bergen . . . den 29., 30. Septbr. og 1. Oktbr.
- „ Kriſtiania . . den 6., 7. og 8. Oktbr.
- „ Kjøbenhavn. den 13., 14. og 15. —
- „ Aarhus . . . den 20., 21. og 22. —
- „ Aalborg . . . den 27., 28. og 29. —

‡ det forſte Møde afgives Rapport af Miſſionærerne og Grenſforſtanderne. Søndag Formiddag Kl. 10 afholdes Søndagsſtolekonference. Tiden for de øvrige Møders Afholdelse under Konferencen beſtemmes af Konferencernes reſpektive Præſidenter, der nødfages til at rette ſig efter Belyſningsforholdene i den By, hvor Konferencen afholdes.

Mandag afholdes Grensmøde, i hvilket den kvindelige Hjælpeforening og Ungdomsforeningen afgiver Rapport. ‡ ſamme Møde ſtemmes der for de lokale Autoriteter. Alle Kirken's Medlemmer ſamt Benner indbydes venligt til at overvære alle Møderne.

Hans J. Chriſtianſen,
Miſſionspræſident.

Sand Hellighed.

Apostlen Peter skriver i sit første Brev til Menigheden i Lille Asien, i det første Kapitel, fra 14. til 16. Vers: „Som lydige Børn stifter Eder ikke efter de forrige Lyster i Eders Vankundighed, men efter den Hellige, som Eder kaldte, vorder og I hellige i al Omgængelse!

Derfor er der skrevet: „Vorder hellig, thi jeg er hellig.“ I tredje Mose Bog (20. Kap., 7.—8. Vers) findes en lignende Udtalelse: „Derfor helliger Eder, og vorder hellige; thi jeg er Herren Eders Gud. Og I skulle tage Vare paa mine Stikke og holde mine Love.“ Disse Herrens Ord burde ikke kunne blive misforstaaet, da de udtrykker, at vi som Mennesker bør efterleve de Bud, der er givet os som en Kettesnor her i Livet. Mange Mennesker synes imidlertid at betragte det som en Skam at blive anset for at være hellig, og i mange Tilfælde omtales Hellighed paa en spottende Maade, naar der tales om saadanue, som over Tro paa Gud og bestræber sig for at holde hans Bud. Med at vorde hellig menes ikke, at Mennesket skal paatage sig et unaturligt Væsen, saasom at hænge med Hovedet, sukke og klage. Ej heller er det Hellighed at nævne Herrens Navn ved hvert andet Ord, som udtales. Ej heller er det et Bevis paa Hellighed, at vi raaber Halleluja hele Dagen lang. Alt dette er let at udføre; men det er ikke heri, at Hellighed bestaar. Vi læser i Skriften, at en ung Mand spurgte Jesus, hvad godt han skulde gjøre for at erholde det evige Liv? Spørgsmaalet blev besvaret med disse Ord: „Vil Du indgaa til Livet, da hold Budene!“ Det er denne Hellighed, Kirkens Medlemmer tror, det er nødvendigt at udvise. Derfor hedder det ogsaa: „Renjer Eders Sjæle i Sandheds Lydighed formedelst Nanden, til ustrømtet Broderfjærlighed, og elster hverandre inderlig af et rent Hjerte.“

En sand Hellig vil tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Helligaand.

Som Følge af denne Tro vil han rette sig efter Evangeliets Anordninger og vise Lydighed mod Guds Bud; thi deri bestaar sand Hellighed. Frugten af den Helligaands Indflydelse vil vise sig i „Tro, Haab, Barmhertighed, Taalmodighed, Gudsfrugt, Gæmildhed, Ydmyghed og broderlig Kjærlighed.“ En Hellig maa vise Langmodighed, Mildhed, Sagtmodighed og ustrømtet Kjærlighed overfor alle Mennesker. En Hellig vil passe paa sin Tunge; thi, som Apostlen siger, gjør vi ikke dette, da er Tungen som en „Jld“, „en Verden af Uretfærdighed; den besmitter det ganste Legeme og sætter Slægt efter Slægt i Brand, selv sat i Brand af Helvede.“ En Hellig vil stedse søge at smykke sine Tanker med Dyd og Rettsfærdighed og afsthy al Letfindighed i Tanker, Ord og Handling. En Mand, som er en Hellig, vil undgaa at deltage i det, som alene hører det ugudelige Babylon til; thi han er udgaaet fra „Babylon“ og er bleven en Stridsmand for Herrens Sag, der omfatter alle dydige, retfærdige og hellige Principper, og vil ikke tillade sig at udføre noget, som kan bedrøve den Helligaand, der er beseglet paa hans Hoved. Hellige, som er Ægtefolk, vil elske hinanden med en

inderlig, ren og hengiven Kjærlighed, der aldrig skal formindstes, hverken i Medgang eller Modgang, i Liv eller i Død; thi de har begyndt at leve for Evigheden, hvor Kjærligheden aldrig dør, i Guds evige og celestiale Rige, hvor han regjerer, som har fuldkommen Kjærlighed. Forældre, der er Hellige, og som har Børn, vil betragte disse i det samme Lys, som Salmisten nævner: „Se, Børn er en Arv fra Herren, Livsfrugt er en Løn. . . . Lykkelig den Mand, som har fyldt sit Kogger med dem.“ Saadanne Forældre vil bestræbe sig for at gjøre Hjemmet til det bedste, det hyggeligste og mest tiltrækkende Sted af alle; thi der lægges Grundvolden til deres fremtidige Kongedømme, naar Freds fyrsten skal regjere som Kongernes Konge paa Jorden. Børn, der saaledes bliver opdraget af Forældre, hvis Handlinger og Stræben viser, at de elsker deres Børn og betragter dem som den største Stat, der er givet dem af Herren, ikke alene i dette Liv, men tillige i det næste, hvis Børnene adlyder Guds hellige Bud, — Børn, der modtager en sliq omhyggelig Opdragelse bør til Gjengjæld vise, de ærer og agter deres Forældre og vil bestræbe sig for aldrig at saare det sømme Fader- og Moderhjerter. Hvis saadanne Børn kommer til at staa ene i Verden, uden Fader og Moder, vil de sikkert ikke overgive sig til utrokelig Sorg og Fortvivlelse, men vil søge at berede sig til Gjenforeningens herlige Dag, ved at leve et Liv, som de ved, at deres hedengangne Forældre ønskede, de skulde leve; thi hvis de gjør saa, vil de stedse føle, som om de er i Forældrenes Nærhed, uagtet de ikke ser dem med det naturlige Øje. Har Du, som er i dine Ungdomsdage, derfor endnu det Privilegium at have Tilhold ved den hjemlige Arne, hvor Du kan se og samtale med dem, som ikke kan blioe erstattede af nogen anden i dette Liv, husk da, at der kommer en Tid, da intet kjærligt Ord eller jordisk Opmærksomhed kan naa til dem. Har Du nogenstunde saaret det sømme Hjerter, der gjorde alt for at gjøre din Ungdom lykkelig og sorgfri, husk da, at det er for sent at bede om Tilgivelse og gyde Balsam i Saaret, naar det trætte Legeme hviler under Tuen, hvor den Blomst da maaste gro, som burde have prydet det Bryst, der bølgede af søm og inderlig Kjærlighed til Dig.

Til de af Brødrene, som er anbettede en Grad af Præstedømmet og er ansatte som Lærere iblandt de Hellige, vil jeg sige: „Arbejd med Nidkjærlighed i Eders Kaldelse. Velær de Hellige om alle deres Pligter!“ Husk, det bør os „at vaage over Menigheden bestandig, at være hos Medlemmerne og styrke dem, og paase, at der ingen Udyd findes i Menigheden, ejheller Udestaaelser imellem nogen, ejheller Løgn, Bagvaskelse eller ond Tale, og paase, at Menigheden ofte møder tilfammen, og at alle Medlemmer gjør deres Pligt“. Til Medlemmer i denne Mission vil jeg sige: „Vandrer i Hellighed for Herren!“ „Vær Lysets Børn og ikke Mørkets. Hold Eder nær til Herren i Bøn, saa vel i Familiekredsen som i Enrum. Bestræb Eder paa Hellighed; thi uden den kan ingen se Gud.“

Hans J. Christensen.

Præstedømmets Autoritet.

(Af Dr. James C. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Raad i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.)

„Vi tro, at en Mand for at være berettiget til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinanncer maa kaldes dertil ved Inspiration fra Gud og ordineres ved Haandspaalæggelse af dem, som selv er bemyndigede af Gud.“
(Femte Trosartikel.)

Vi forstaar, at visse Ordinanncer, som Jesus Kristus forestreb, er nødvendige til Frelse. Uden at blive døbt i Vand, og modtage den Helligaand ved Haandspaalæggelse, kan ingen indgaa i Guds Rige, thi saaledes har Frelseren bekræftet, og saaledes læser vi i de hellige Skrifter.

Den ydre Form ved Udførelsen af hvert af disse hellige og vidt-rækkende Ordinanncer, den ydre Fremgangsmaade, er ganske ligefrem. Hvad den rent syfiske Handling ved disse Ordanncers Udførelse angaar, kan enhver almindelig begavet Mand lære at udføre Ceremonien ved at modtage nogle faa Minutters Belæring desangaaende, enten mundtlig eller skriftlig. Det samme kan siges om mange Ordinanncer, som er forestrebne af menneskelige Institutioner. Man kan saaledes let nok lære udenad og lære at fremstætte med passende Eitertryk de Ord, ved hvilke en Student faar sin Eksamensgrad tilkjendegivet; eller de Ord, ved hvilke en Mand og en Kvinde bliver forenede i Egtteftabets Baaud; eller den juridiske Formular, ved hvis Udførelse en Fange frigives, eller en anden dømmes. Men, som enhver veed, for at slige Ord kan have virksom Kraft, maa han, som udtaler dem, være i Besiddelse af Autoritet dertil, uden hvilket dette, at han paatog sig at handle autoritetsmæssig, vilde være strafbart efter verdslig Lov. Nu er Spørgsmaalet: Er det fornødtigt at antage, at det er mindre nødvendigt, at Ordinanncer, der vedrører guddommelige Ting, bliver administrerede med speciel Fuldmagt, end at civile Ordinanncer, der er anordnede af dødelige Mennesker, bliver det?

En af Mandens Gaver, som er givet til Kirken, er Helbredelses-Gaven, som bliver administreret til de syge i Jesu Kristi Navn. Apostlene udførte slige Administrationer i fordums Tid og med slig Virkning, at Sygdomme var standfede i deres Forløb, og endogsaa onde Aander var gjort magtesløse. Visse omlobende Jøder forsøgte en Gang at efterligne Paulus i hans Udførelse af evangeliske Handlinger, og iblandt dem var syv Sønner af Ekeva, en jødisk Yppersteprest. (Ap. G. 19 : 11—18.) Disse ugubelige Mænd, som paatog sig selv Myndighed, dristede sig til højtidelig at „nævne den Herres Jesu Navn over dem, som havde de onde Aander, sigende: vi besværges Eder ved Jesus“, og dernæst, i deres gudsbespottelige Fremgangsmaade, for ligesom at hæve det ober al Tvivl, at de talte i Jesu Navn, tilføjede: „som Paulus prædiker“. Men Djævelen i Manden udlo dem og raabte spottende: „Jesús kjender jeg, og om Paulus veed jeg; men I, hvem er I?“

Apostlene, som Frelseren udvalgte, da han levede paa Jorden som Mennesker i Riddet, havde været ordinerede af ham til det hellige Præstedømme; og Paulus, som paa et senere Tidspunkt var kaldt som en af Kristi Tjenere, var ordineret ved Haandspaalæggelse af Mænd, som var i Besiddelse af Præstedømmets Autoritet. (Ap. Gj. 13 : 2—4.) Endogaa de onde Aander anerkjendte Præstedømmets Autoritet; thi vi læser hos Markus, i det femte Kapitel, 7. Vers, at paa et tidligere Tidspunkt en Mand, som var besat af en uren Aand, raabte: „Hvad har jeg med Dig at gjøre, Jesus, den højeste Guds Søn?“ Men de Mænd, der gif omkring, foregivende at have Autoritet, høfede kun Skam og Rvide.

Og hvilken Lektie lærer vi ikke ved at læse Beretningen om Troldmanden Simon? (Se Ap. Gj. 8 : 18—24.) Denne Simon undredes over den Kraft, som medjulgte Apostlenes Handlinger; thi til de døbte troende, paa hvem de lagde deres Hænder, kom den Helligaand, og de modtog aandelige Begavelser. Idet Troldmanden Simons Sind og Hjerte var formørket af Synden, søgte han gennem Apostlene at tilkjøbe sig Præstedømmets Autoritet, som kun Gud ved sin Kaldelse kunde meddele Menneskene. Vi læser:

„Men Peter jagde til ham: Gid dit Sølv maa gaa til Grunde tilligemed Dig, fordi Du mente at kunne erhverve Guds Gave for Penge. Du har ikke Del eller Bød i dette Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud. Omvend Dig derfor fra denne din Dandskab og bød Herren, om dog dit Hjertes Paasund maatte forlades Dig. Thi jeg ser, at Du er stedt i Bitterheds Galde og Uretfærdigheds Lante.“ (Ap. Gj. 8 : 20—23.)

Hvad der langt overgaar hvilken som helst Autoritet, Menneskene kan meddele, er det at være i Besiddelse af Præstedømmets Autoritet eller Fuldmagt til at prædike Guds Ord og administrere guddommelige Ordinancer. Medens Israels Folk levede under Loven, berøvet det aandelige Uds i sin Fylde, som kun Evangeliet kan stænke, tilkjendegav Jehova gjentagne Gange sin nidkjære Omsorg for sine bestiftede Tjenere, idet han strengt straffede forskjellige Mænd, som tillod sig at udføre guddommelige Ordinancer uden at være i Besiddelse af Præstedømmets Autoritet. Læs Beretningen om den ugudelige Korah og hans medforbundne i deres Forsøg paa at administrere i Præstens Embede (4. Moseb., 16. Kap.). Overvej ligeledes, hvorledes Kong Saul, Israels Konge, der blev tilfidesat som Konge, forjaa sig ved at vove at udføre Offerhandling, som kun Herrens Profet var berettiget til at udføre. (Sam. 13 : 8—14.) Og tænk paa Ahas, Juda Konge, der døde som en udkastet spedalsk som Straf for at have bobet at udføre præstelig Tjeneste uden at være præstelig ordineret. (Se 2. Krønikers Bog, 26. Kap.)

Idet Kristus oprettede sin Kirke blandt Oldtidens Amerikanere, var det magtpaaliggende for ham at udvælge visse Mænd og give dem Autoritet til at døbe og til at delagtiggjøre Menneskene i den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, forvalte Nadverens Sakrament og i det Hele taget udføre alle de hellige Ordinancer, som det tilkommer Præstedømmet at udføre. Ved personlig at ordinere sine udvalgte Tjenere gav Kristus dem Fuldmagt til at forvalte i sit Navn. (Mormons Bog — 3. Nephi 11 : 21, 22; 12 : 1, 2; 18 : 5.)

Saaledes maa ogsaa i nærværende Tidsalder Gud give Mænd Autoritet til at forvalte Evangeliets frelsende Ordinancer, og Menneskene kan ikke selv tage sig denne Rettighed. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynder for Verden, at det hellige Præstedømmes Autoritet, hvilken er Beskikkelsen og Fuldmagten til at udføre Embedshandlinger i Guds Navn, har været gjengivet til Jorden i vor Tidsalder, ved Englebetjening direkte fra Himlen til Profeten Joseph Smith. Saaledes var det store Frafalds Nat til Ende, Frafalds-Mørket, i hvilket Verden længe havde været indhyllet, som Profeterne havde forudsagt. Igjen er Mænd i Besiddelse af Autoritet til at døbe til Syndernes Forladelse og delagtiggjøre de døbte i Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Jesu Kristi Evangeliums Ordinancer, foruden hvilke intet Menneske kan blive frelst i Guds Rige, bliver forvaltede i hans gjenoprettede Kirke af Mænd, som er guddommelig autoriserede; og nu, som i gamle Dage, er hele Menneskeslægten indbudt til at deltage i Herrens Naadegaver og Saliggjørelses-Midler; og til alle bliver det sagt: „Thi for Eder er Forjættelsen og for Eders Børn og for alle dem, som er langt borte, saa mange, som Herren vor Gud vil tilfalde.“ (Ap. Gj. 2 : 39.)

Den store Vigtighed af og bydende Nødvendighed for at adlyde Kaldet er i ny Aabenbaring fremsat i følgende Ord i det første Kapitel i Pagtens Bog under Pagter og Befalinger:

„Og en Advarjels Røst skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage. Og de skulle gaa ud, og ingen skal forhindre dem; thi jeg, Herren, har befaleet dem at gaa.“ (4. og 5. Vers.)

Fremdeles: „Derfor lyder Herrens Røst til Jordens Ender, jaa at alle kunne høre, som ville høre: Bereder Eder! Bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær.“ (11. og 12. Vers.)

Fremdeles: „Thi jeg, Herren, kan ikke se paa Synd med den ringeste Eftergivenhed. Ikke desto mindre, den, som omvender sig og efterkommer Herrens Befalinger, skal tilgives.“ (31. og 32. Vers.)

Uddrag af et Brev til Missionspræsidenten fra Ældste Morten A. C. Nicolajsen i Salt Lake City.

Missionspræsident Hans J. Christianen.

Kjære Broder!

Da vi har arbejdet sammen i flere Aar i Hjertelighed og god Forstaaelse under min Virksomhed ved „Vituben“, og jeg i Aarene 1902—05 virkede som Redaktionssekretær ved „Scandinaviens Stjerne“ i København, føler jeg mig tilskyndet til at sende Dem nogle Linier.

Vi modtager „Stjernen“ regelmæssig, og det har glædet os at læse Deres betimelige og opmuntrende Ord saavel som Broder Greens Artikler og Oversættelser. Vi beder Gud, at De maa have den Helligaands Styrke til at fortsætte Deres velsignelsesrige Gjerning, at forkynde det evige Livs Principper til Sjæles Frelse. Vi lærer ved Troen under

Livets Prøvelser at stole paa Gud, hvis førende Magter og Kræfter er omkring os, og som trøster os ved den Helligaand og skjænker os Fred, idet vi sukker under en falden Verdens Byrder og stamlose Ugu-deligheder.

Vi haaber, at Deres Helbred er godt, og at De iøvrigt befinder Dem vel. Der er jo meget at tænke paa og meget at tage Vare paa med saa mange Menneffers aandelige og til en vis Grad deres time-lige Belfærd hvilende paa Deres Skuldre. Og bedre bliver det jo ikke med de forfærdelig tunge Tider i Europa, hvor Folkene danser Døds-dansen paa en Vulkan i Udbrud, og Samfundslivets store Modfætnin-ger træder frem i hele deres grelle Lys.

Tiderne her i Amerika er ogsaa uheldsvangre i flere Henseender. Den om sig gribende Monopolisering af alle Slags Fødemidler med Fiksering af Priser gennem Grosferer-Societeterne gjør det umennef-ligt haardt for den fattige at eksistere. Krigens Uvejrskth'er hænger paa samme Tid over de Forenede Stater saa vel som over Europa og gjør sin Indflydelse gjældende paa Sindene.

Mere og mere gaar det op for os, at det bedste, Menneffet kan gjøre under Livsrejfen, er i barnlig Tillid at tro Guds Ord, at stole paa det og at holde fast derved og jæste Djet derpaa som paa et Lys i Mørket. Jeg kommer til at tænke paa Deres Ord til mig i min Erindringsbog under min Mission angaaende Lehis Syn og Forkla-ringen til Nephi. Det er et tro Spejlbillede paa Menneffets aandelige Tilstand.

Guds Ord om Indsamlingen er et af de største Vidnesbyrd om Guds Alvidenhed og Naade, at der er et kjærligt Forsyn, som vil Men-nesskets Vel, om det blot vil tro det aabenbarede Ord; men Bantroen har jo altid været en af de største Hindringer. Guds Ord til Profeten Joseph Smith for en Menneftealder siden, at kun i de Sidste-Dages Helliges Staver vilde der være Fred at finde, rykker mere og mere en trogkavelig Opfyldelse i Møde, i Lyset af de seneste Begivenheder. Og siden Ordet blev udtalt, skete jo det ene Tegns efter det andet, som omtalt i Frelserens Profeti til sine Disciple. Og hvor det dog lyder ligesaa naturligt i vore Dage, som det vilde lyde paa hans Tid, at de, naar de saa disse Tegns, skulde fly til Bjergene. Hvor er der nogen bedre og mere naturligt beskyttet Bjergegn end her i Rocky Mountains, hvor vi lever under en civiliseret Regjeringsform. Om en hel Nation skulde forsamle sig her, ekskluderet fra Ydververdenen, saa vilde vi have tilstrækkelige Velstandskilder at falde tilbage paa til Livets Ophold.

Naar, det er vel ligegyldigt, om jeg filosoferer over, at Menneffene nu ligesom paa Enoks, Noas og Frelserens Tid er „sanelige og djæ-velske“, og at de ikke vil tro. Tingene vil gaa sin Gang derefter; og Menneffet vil overgaa til Dommen, og „enhver vil blive dømt efter sine Gjerninger, gjorde i Kjødet“. Men selv bortset fra Indsamlingsprin-cippet, hvor megen Glæde vilde der ikke blive i Himlene, om Majoriteten af en Nation vilde omvende sig fra sine Synder og tro Guds aabenbarede Ord, og Evangeliets rige og her-lige Betsignelser blive et slikt Folks Gje?

Vi bor nu nær ved Stolehus og Mødehus. Vi bor i et godt og livligt Ward, og vi har Lejlighed til ved Møderne og andre Lejligheder at lytte til Sang og Musik og modtage en intelligent Undervisning til Føde for Sjælen. I det 57. Kvorum af de Halvbjergs, som jeg tilhører, har vi ledende Mænd i Kommunen som Professor F. Paul og Dr. John A. Widtsoe. Jeg tænker, det vil glæde Dem at høre, at jeg virker som Kredslærer, og at en stor Del af min Tid, siden jeg forlod „Bituben“, har været tilbragt i Templet. De ser saaledes, at jeg fremdeles virker for Sjæles Frelse og personlig Opnaaelse af det evige Livs Krone hinsides.

Hjertelig Hilsen til Dem og Br. Green fra os alle i Hjemmet, og venligst hils Kirkens Medlemmer i Kjøbenhavn, som kjenner mig.

Deres Broder i Evangeliet

Morten A. C. Nicolajsen.

Visdomsord.

Udholdenhed er Vejen til Storhed, og den, som ønsker at gjøre Lykke i Livet, eller med andre Ord opnaa noget stort, maa tilfulde iagttage dette vigtige Princip og ligesom indpøde det i sin Natur.

Det er ikke godt at trættes. — Det er ikke let at forblive tavs, naar andre udtaler Meninger, som Du ikke kan samtykke i; men blandt Dig aldrig straks i en Disput, naar Du er i Selstab. En trættefjær Person er ikke velkommen. Dersom Du ikke samstemmer med, hvad som bliver sagt, saa er det bedst at tie. Naturligvis, bliver Du adspurgt om Din Mening, da fremsig den klart og bestemt, og dog paa en saadan Maade, som ikke med Rette kan kaldes fornærmelig til disse, der er af andre Meninger; og dersom Sagen er en, hvormed Du kun er lidet bekendt, saa tilstaa det, hellere end som en Slave at følge, hvad en anden siger. Ingen kan vide alting, og en oprigtig Tilstaaelse, at Du ikke er istand til at dømme i den Sag vil gjøre, at din Anskuelse om andre Punkter vil have mere Vægt. Mange Folk er ligesaa fulde af Modsigelser og Indvendinger, som et Pindsvin er fuldt af Pinde. Digemeget, hvad der nævnes eller tales om, saa kommer de øjeblikkelig med en Modsigelse. Det kan ste, at man næsten uden at vide det kan komme i en saadan Bane, men det er en meget slem een. Skulde Du træffe et Menneske, som har den, saa besat Dig ikke med at forsvare dine egne Anskuelser. Han vilde ikke lade sig overbevise; det er klogere at forlade Emnet og henlede Samtalen paa andre Ting, end at strides uden nogen Udfigt til at udrette noget godt.

Naar man er vred, utaalmodig, skinsyg, misundelig eller hadst, gjør man bedst i at udtale sig saa lidt som muligt. Den standhaftigste Tavshed vil til flige Tider være det sikreste Middel til at besejre de oprørste Følelser. Men at tilbageholde og skjule hjærlige Følelser, Venstabs og Godhed, eller med andre Ord at bevare et koldt, sølesløst Ydre, naar Hjertet luer af Kjærlighed og Glæde, det er at dræbe al Medfølelse og forbyde Menneskehedens bedste Tilbojeligheder at ytre sig.

Blandt de forskjellige Aarsager, hvorfor mange ikke opnaar nogen Lykke i Livet, er udentviol Ustædighed en af de kraftigste. Mange unge Mennesker giver sig ud paa Livets store og vilde Hav uden nogen fast Bestemmelse og stoler mere paa Tilfældet end paa nogen regelmæssig Fremgangsmaade. De tænker i Dag at gribe Lykken ad en vis Vej, og i Morgen forlader de den og gaar over paa en anden, og saaledes passerer de gennem Livet, gjør den ene Forandring efter den anden, er altid misfornøjet med deres Stilling og venter bestandig paa, at Fremtiden skal bringe skønnere Dage, hvilket de dog for deres Ustædigheds Skyld ikke har nogen Ret til.

Naar Vanskeligheder og Besværligheder omgiver Dig og truer med at overvinde dine Evner, da se hen ud over dem til den almægtige Haand, der styrer og regjerer alt, og til den behagelige og skønne Ende, som Herrens Haand tilsidst vil føre alting til, saa vil dit Sind blive styrket.

Bag Fuldkommenhed — ikke Berømmelse.

Inde mellem nogle fortrøblede Buske, i en assides liggende Eng, voksede der en vild Rose. Dens Form var fuldkommen; det var ikke muligt at finde nogen Fejl eller Lyde paa den. Dag efter Dag stod den her i al sin Pragt, som et Udtryk for den fuldkomne Skjønhed. Men ingen Konge kom for at se den; ingen Maler søgte efter den, og kun nogle Børn fik nogeninde dens uforlignelige Ynde at se. En eller anden Fugl fløj maaske hen over den, eller et forvildet Faar passerede forbi, eller en Sommerfugl hvilede sig paa den et Øjeblik.

I en Landsby, langt bortfjernet fra de tættere befolkede Egne af Landet, boede der en Gang en ung Pige sammen med sin Moder, der var Onke. Aldrig har skønnere Toner lydt fra et Menneskes Bryst end de Sange, som dagligt flød fra denne Piges Læber. Men ingen andre end de fattige Landsbyfolks uøvede Ører fik nogeninde Lejlighed til at høre de klangfulde Toner, som, hvis Harmoniens Mestre havde hørt dem, vilde have bragt hendes Navn højt op paa Berømmelsens Liste.

Blomstrede den vilde Rose forgjæves? Var dens herlige Duft, dens skønne Form og Farve og dens udspungne pragtfulde Blomst kun et Tegn paa unyttig anbragt Energi? Var den musikaliske Gave spildt, fordi den var bleven givet til den ukjendte Sanger i den lille Landsby? Nej! Rosen udlydte i fuldt Maal Hensigten med sin Tilværelse. Medens den levede, var den en fuldkommen Blomst. Den behøvede ikke Menneskers Ros og Anerkjendelse for at jaa Plads i Blomsternes Rige. Pigen, hvis englerene Sang aldrig blev hørt udenfor hendes egen Fødeegn, ydede dog i fuldeste Maal sit Tilskud til Jordens Tonkunst. Guds Øj hvilede paa denne ensomme Blomst; usynlige Ører lyttede til Pigens Sang.

Enhver af Faderens Børn bør udsøre sit Livsværk efter bedste Evne, hvad enten han er stillet paa en fremstuds Plads eller lever sit Liv uset og upaaagtet. Enhver vil blive dømt efter sine Handlingers indre Værd og ikke efter den af ham modtagne Ære og Berømmelse.

(Fra »Millennial Star«.)

Dødsfald.

Ældste Frederik T. Christensen, født i Kjøbenhavn den 10. Marts 1837, døde i Mt. Pleasant, Utah, den 14. Juli 1917 som Følge af en Vegemsbestadigelse, han havde erholdt to Dage i Forvejen ved at blive overkørt af et Spand løbste Heste.

Ældste Christensen blev døbt den 8. April 1853 og kom med sin Moder til Utah i 1854. Han var tre Gange gift. Efter sin anden Hustrus Død giftede han sig i 1907 med Jensine S. Varsen fra Kjøbenhavn, der sammen med 3 Sønner og 9 Døtre efterlever ham.

Ældste Christensen var en højlig respekteret Borger, der indehavde forskjellige Tillidsposter i Hjemmet og en Tid virkede som Skolelærer. Han udførte tre Missioner til Skandinavien, nemlig i 1883—85, 1898—99 og 1905—1907, og virkede som Oversætter og Medredaktør af „Skandinavien's Stjerne“. Afdøde, der var en Broder til vor store Salmedigter C. C. A. Christensen, var selv digterisk begavet og har forfattet flere smukke Sange, der er vel kjendte af de skandinaviske Hellige.

Begravelsen fandt Sted den 16. Juli i Fairview under stor Deltagelse af Famliens store Vennekreds. Flere bekendte Ældster talte ved den afdødes Baare og fremhævede det udmærkede Arbejde, som Ældste Christensen i sit lange Liv havde udført, saa vel i kirkelig Henseende som i almen borgerlig Henseende.

— Emil Christiansen, Søn af Ældste P. S. Christiansen, Medarbejder ved „Vikuben“, døde efter ca. 2 Aars Sygdom den 3. Juli i Ogden, Utah.

Emil Christiansen fødtes i Aarhus, Danmark, den 30. Juni 1895. Efter at være udgaaet af Skolen fortsatte han sin Uddannelse paa et Handelskontor, indtil han i Febr. 1912 emigrerede til Utah.

I et Par Aar opholdt han sig i Huntsville, kom derefter til Salt Lake City, hvor han først var ansat i en Forretning og derefter i 8 Maaneder ved „Vikuben's“ Redaktion; han var en Tid i Draper, indtil Sygdom tog Overhaand over ham. Som Barn blev han velsignet af Præsident Anthon H. Lund. Han blev den 30. Juni 1903 døbt af sin Fader, og i Januar 1914 modtog han i Salt Lake Tempel det melkisebæske Præstedømme.

Begravelsesøjeblikkeligheden foregik fra Waterloo Wards Mødehus under stor Deltagelse af Slægt og Venner.

— Talerne ved Baaren dvælede ved afdødes ædle Karakter og rene og pletfri Liv, der var et Eksempel til Efterfølgelse for Zions Ungdom.

Indhold:

Dyptandelsen. (Af Hyrum M. Smith.)	257	Uddrag af et Brev til Missionspræsidenten fra Ældste Morten A. C. Nicolajsen i Salt Lake City	268
Efteraarskonferencerne	263	U. C. Nicolajsen i Salt Lake City	268
Redaktionelt:		Visdomsord	270
Sand Hellighed. (Af Præs. Hans F. Christianen.)	264	Søg Fuldkommenhed — ikke Berømmelse	271
Præstedømmets Autoritet. (Af Dr. James E. Talmage.)	266	Dødsfald	272